

Liisa tarhurin huhtikuun tarinoita

Kevään odotus on palkittu! Viimeisetkinlumenrippeet ovat sulamassa varjoisista seinänvieruksilta ja kevään merkkejä ilmestyy tuon tuosta tarhurin ihmeteltäviksi. Auronkoa on riittänyt koko kuukaudeksi, joka on tehnyt hyvää nukkavierulle tarhurin mielelle, olin kuulemma erityisen paljon aurinkoisia päiviä, jotka sitten kuivattelivat maata, niin että ruohikkopaloista varoiteltiin ja silmät ja korvat olivat täynnä hiekkapölyä, kun sattui muutama auto ajamaan oli oikein hiekkaisella tiellä.

Kovat pakkaset aina huhtikuun loppupuolelle asti saivat tarhurin ajattelemaan, että taitaa kevät jäädä väliin ja kesä tulee talven jälkeen suoraan, mutta kyllä ne suomalaiset vuodenaajat ovat vielä paikallaan, mutta tarhuri vaan hötkyilee.

Mieltä lämmitti ensimmäinen punarinta ja peipponen. Siellä ne hangessa hyppelivät toisten lintujen kanssa ruokintapaikalle. Ensimmäinen peipposen laulu on aina kevään alkamisen merkki! Vaikka olosuhteet olisivat millaiset, niin peipposen sensimmäinerviserrys on aina yhtä sykähdyttävä ja iloa tuova.

Puolessa välissä huhtikuuta pihatiellä oli iso lätäkkö. Siihen lensi sinitiainen ja rupesi kylpemään oikein sydämen kyllyydestä. Kohta tuli mustarastas, katseli kummallista näytöstä ja astui arastellen veteen. Outo juttu, piti oikein kävellä lätäkkö päästä päähän ja takaisin. Aivan kuin se oli oivaltanut katsellessaan sinitiaista, että siinähan voi kylpeä. Niin se räpytteli isoja siipiään ja vesi roiskui. Katselin ihastuneena tätä luonnon näytelmää miettien, että mites tämä jatkuu. Kohta lensi tiainen lätäköön reunalle ja vähän aikaa katseltuaan se uskaltautui räpyttelemään siipiään ja kylpemään. Tuntui siltä, että linnut oppivat toisiltaan erilaisia tapoja käyttäytyä. Ei haitannut vaikka kaverit olivat erilaisia ja eri kokoisia. Pääasia, että sai kylpeä porukassa ja puhdistaa sulat talven pölyistä.

Jouluruusu on kevään airut, joka työntää nuppunsa jo lumen sisältä ja aukaisee kukkansa. Taas kerran ihmettelin, kun näin erään ystävän pihalla ison kivan juurella muohkean penkin jouluruusuja, jonka kaikki lehdet ovat vihreitä ja terhakkaasti pystyssä ja ylimpänä komea rivi valkeita kukkia. Tämän tarhurin jouluruusujen lehdet rötköttävät maassa ja suurin osa mustiksi muuttuneet ja kukat nousevat vaivalloisesti näkyviin. Tänä vuonna jouluruusu istutuksia on sotkenut hirveät myyrien keot, mutta muinakin vuosina lehdet ovat tummuneet ja pitkin maata. Olen joskus miettinyt, että voiko syy olla liian märässä maassa talvella, vaikka olen yrittänyt etsiä niille aika kuivan paikan. Oikeastaan ongelma on joka kohdassa, mihin olen niitä istuttanut. Olen tarkoituksella istuttanut eri paikkoihin, jotta saisin ilmiölle jotakin selvyttä. Tummanpunainen kaunotar on kasvanut kohta parikymmentä vuotta, ja sen kasvutapa onkin erilainen. Se kuolettaa syksyllä lehdet, kukkii keväällä lehdettömänä ja sitte alkaa kasvattaa uusia lehtiä. Vaikka ei aina onnistu niiden kasvatusta täydellisesti, niin kyllä se on kaunis kassvi ja kevään herättäjä. Tammikuussa ostin parilla eurolla kaupasta jo kukkineet jouluruusut (2 kpl) ja ihme kyllä, olen saanut ne menestymään tähän asti. Ne olivat viileässä kuistissa eikä mitenkään valoisassa, niin nyt ne onnistuivat tänne asti. Kirvoja tuli välillä, mutta annoin pari kertaa kylmän vesisuihkeen, niin nekin katosivat. Nyt odotan, että routa sulaa ja istutan ne kukkapenkkiin, nyt aika kuivaan paikkaan.

Kaiken karvaiset ystävät ovat taas kokeilleet tarhurin ymmärrystä. Neljäänkymmeneen vuoteen ei ole ollut niin paljon myyriä, kuin nyt. Talon ja puutarhan välinen iso nurmikko oli kekoja, kökköjä, uria ja tunneleita täynnä. Vesimyyrät siellä oli ainakin myllänneet, kun niitä "multaputkia" oli työnnetty lumen sisällä ja kenttämyyrä

taitaa tehdä uria ja tunneleita aivan nurmikon pintaan. Eiköhän siellä ole olleet pelto- ja maamyyräkin kun kaivamisjäljet ovat niin monenlaiset. Olen nyt kolmesti haravoinut. Ensin rautaharavalla kököt tasaiseksi, kunovat kuivahtaneet, niin rautaisella lehtiharavalla tasoittelin ja viimeiseksi muoviharavalla haravoin tasaiseksi. En lähde viemään niitä multia pois, vaan tasoitan sen heinikon pintaan. Kyllä harmittaisi, jos olisi oikein suurella työllä tehty oikea nurmikko, vaan tarhurilla on sammaleinen heinikko, jossa kasvaa pelliksiä ja kaikkea muuta. Ainoa huoli tässä on, että jos joku naisystävä tulee korkokengät jalassa, niin varmaan kaatuu selälleen, kun kohta uppoaa salaisiin reikiin.

Siivosin linnunruokintapaikkoja lumen sulettua, otin melkein maan rajassa olevan lyhteen tähteet pois. Yllätys oli aikamoinen, kun lyhteen vierestä lumesta löytyi noin 15 senttinen pallomainen rakennelma, oljensilpuista hienosti muotoiltu. Olinhan nähnyt reikiä lumessa ja ajatellut, että muutakin elämää on kuin lintuja, mutta en arvannut, että siellä on niin hieno luomus. Hiirenpesä! Onhan sillä hiirelläkin nälkä ja mukavaahan se on, kun koti ja ruoka on lähekkäin.

Aurinkoisena ja lämpimänä päivänä mahla alkoi valua viime syksytalvella kaadettujen koivujen kannoista. Koiralenkillä huomasin, että siellähän on jotakin elämää. Nokkosperhosia yksi ja toisessa kuusi nokkosperhota ruokailemassa,. Hyvät apajathan ne olivat löytäneet, sillä melkein puolimetrisissä kannoista valui mahlaa kovasti.

Taimi-ikkunalla vähän hidastellaan, hyvä niin. En aio nimittäin heti vapulta muuttaa taimia kavihuoneeseen, vaikka olen monena vuonna niin tehnyt, sillä kylmää on luvannut, eikä ole mitään mietä ruvata lämmittämään, jos yöt ovat kylmiä. Tomaatintaimet ja samettikukat mahtuvat vielä kasvamaan sisällä, joten katsotaan milloin muutto tapahtuu. Sehän on tarhurin kevään kohokohta, kun saa alkaa puuhastella kasvihuoneessa päivittäin. Varmaan huoneen viileys on tehnyt sen, että ne eivät ole vielä kasvaneet liian "roikaleeksi", joten pitää vielä odotella siirtoa.

Ihmettelen käpytikkaa! Olen huomannut, että ainakin kolmen talon linnunpönttöjä se käy "pärryyttämässä". Olisihan noita puita ja pylväitä, joilla kertoisi reviiristään, mutta epäilen, että tämä on häirikkötikka, joka käy pötön metalliosoaa hakkaamassa ja jos sieltä ilmestyisi hätääntyneen poikasen pää, niin se voisi joutua parempiin nokkiin. Muutaman kerran olen ajanut sen pois, kun pikkuvarpunen on jo puuhannut yhden pöntön luona muutaman viikon, niin eiköhän sillä kohta ole poikaset, niin niitä se taitaa odottaa. Huono homma!

Ajatukset täyttää jo tuleva kesä ja siihen liittyvät puutarhaunelmat. Aina kannattaa unelmoida ja luoda ihania mielikuvia kukkivista kasveista ja runsaista kasviksista, vaikka totuus sitten olisikin toinen, kun kesä on mennyt.

Joten nautitaan ajatuksesta, jossa kesä on kauneimmillaan ja tarhurilla on ihana puutarha, jossa voi käyskennellä ja työskennellä.